

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: Česká republika - Okresní soud ve Zlíně
sídlem Dlouhé díly 351, 763 02 Zlín

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2018, č. j. 41394/18/5000-10470-712343,
ve věci penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 9. 11. 2018 u Krajského soudu v Brně žalobu, ve které navrhovala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 4. 2018, číslo 52/2018, č. j. 934748/18/3300-31471-707247, kterým správce daně vyměřil žalobkyni penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za dobu od 4. 9. 2013 do 20. 4. 2018 ve výši 47 840 Kč, a odvoláním napadený platební výměr potvrdil.
2. Usnesením ze dne 20. 12. 2018, č. j. Nad 289/2018 – 26, rozhodl Nejvyšší správní soud o přikázání věci Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“).
3. Žalobkyně v úvodu žaloby popsala okolnosti, za kterých jí byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, a uvedla důvody, pro které má za to, že se porušení rozpočtové kázně nedopustila a že výše vyměřeného odvodu není proporcionální vzhledem k míře pochybení. K samotné povinnosti zaplatit penále žalobkyně uvedla, že jsou jí známy závěry soudů ohledně rozsahu skutečností, které se zkoumají při přezkumu rozhodnutí o uložení penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně (tj. zda existuje pravomocné rozhodnutí, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, zda je penále počítáno za každý den prodlení počínaje dnem, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně a konče dnem odvedení prostředků, zda je použita správná sazba penále a zda bylo penále stanoveno nejvýše do částky stanoveného odvodu), vyjádřila však názor, že považuje nemožnost posouzení odvodu v kontextu penále s poukazem na hrozbu odlišného posouzení za rozpornou s § 13 zákona číslo 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Dále namítla, že vyměřením penále došlo k porušení zásady „ne bis in idem“, neboť se jedná o duplikovanou sankci v důsledku porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně dále poukázala na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 4 Afs 210/2014, ve kterém byl formulován názor, že penále podle § 251 daňového řádu má povahu trestu a je na něj třeba aplikovat článek 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a články 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), které stanoví, že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Podle žalobkyně by tak mělo být zohledněno, že § 29 instrukce Ministerstva spravedlnosti (jehož porušení bylo jedním z důvodů, ve kterém daňové orgány spatřovaly porušení rozpočtové kázně) byl zrušen a v současné době je možno posuzovat i pouze jedinou nabídku, k čemuž dospěla praxe i v poměrech zákona číslo 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, účinného do 30. 9. 2016 a tato zásada je obsažena i v aktuálně účinném zákoně číslo 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“). Žalobkyně dále vytkla žalovanému, že nešetřil její práva a právem chráněné zájmy, neuplatňoval svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, že překročil meze správního uvážení, interpretace pojmů je z jeho strany svévolná a v rozporu s rozhodovací činností správních soudů, čímž byla dotčena zásada legitimního očekávání. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje

penále bylo vyměřeno předčasně za situace, kdy v důsledku správní žaloby může dojít ke změně samotného odvodu.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně poukázal na to, že žalobkyně se dopustila porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona číslo 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), za které jí byl vyměřen odvod do státního rozpočtu ve výši 47 840 Kč. Správce daně po nabytí právní moci rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně rozhodl o penále podle § 44a odst. 8 a 9 rozpočtových pravidel (ve znění účinném do 19. 2. 2015), a to ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny, resp. kdy výše penále dosáhla výše odvodu, což se stalo ke dni 20. 4. 2018. Podle žalovaného nedošlo k porušení zásady „ne bis in idem“ a v této souvislosti zcela odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018 – 42 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). K námitce žalobkyně, podle které měl správce daně s předpisem penále vyčkat, až bude rozhodnuto o žalobě, žalovaný uvedl, že podání žaloby u správního soudu proti rozhodnutí o odvolání, kterým byl stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně, nezakládá povinnost správce daně vyčkat s rozhodnutím o penále za prodlení s odvodem až do rozhodnutí soudu o žalobě. V případě, že by došlo ke zrušení rozhodnutí o odvodu, zná právní řád České republiky prostředky, jimiž lze dosáhnout nápravy, např. obnovou řízení podle § 117 a násl. zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Obava žalobkyně, že správce daně ke zrušení rozhodnutí, kterým bylo vyměřeno penále, nepřistoupí, není na místě, když z daňového řádu (§ 2 odst. 5) jednoznačně vyplývá, že penále je příslušenstvím daně, které sleduje její osud. K namítané aplikaci článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod žalovaný uvedl, že v návaznosti na zjištění správce daně v rámci daňové kontroly nemohla být pozdější právní úprava na daný případ použita jako příznivější, neboť jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017 – 33: *„[aplikovat pozdější právní úpravu na právní vztahy vzniklé před nabytím její účinnosti lze pouze u trestních činů nebo u sankcí, které mají trestněprávní povahu. Jak to stanovuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Uvedené ustanovení nicméně nelze aplikovat na odvod za porušení rozpočtové kázně.“* Odvod za porušení rozpočtové kázně nemá dopad sankčního charakteru, ale jedná se o povinnost vrátit zpět ty poskytnuté prostředky, které byly čerpány neoprávněně. Žalovaný opakovaně zdůraznil, že poté, kdy platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně nabyl právní moci, byl správce daně povinen vydat i platební výměr na penále za prodlení s tímto odvodem a rozpočtová pravidla v tomto směru nepřipouštějí správní úvahu ve vztahu ke konkrétním okolnostem daného případu. Závěrem žalovaný dodal, že podle jeho názoru daňové orgány uplatňovaly svoji pravomoc pouze v mezích jím svěřených zákonem a žádným způsobem svoji pravomoc nepřekročily.
5. S ohledem na rozsah skutečností, které jsou právně významné při soudním přezkumu rozhodnutí o vyměření penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz níže), zjišťoval krajský soud z daňového spisu toliko informace týkající se existence pravomocného

rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, jeho obsahu, případného splnění odvodové povinnosti ze strany žalobkyně, průběhu řízení o penále a obsahu napadeného rozhodnutí. Z daňového spisu krajský soud zjistil, že správce daně prováděl v roce 2017 u žalobkyně daňovou kontrolu v souvislosti s realizací akce nazvané „OS Zlín – přestavba dražební místnosti na pracoviště pro styk s veřejností“, po jejímž skončení vydal dne 11. 8. 2017 platební výměr č. j. 1647980/17/3300-31471-707247, kterým žalobkyni vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně výši 47 840 Kč. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a platební výměr potvrdil. Odvolací rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 6. 4. 2018 a téhož dne nabylo právní moci. K porušení rozpočtové kázně došlo podle platebního výměru dne 3. 9. 2013. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně odvod za porušení rozpočtové kázně zaplatila kdykoliv od 4. 9. 2013 do 20. 4. 2018 (okamžik, kdy výše penále dosáhla maximální hranice) a nic takového ani nebylo v řízení tvrzeno. V návaznosti na právní moc rozhodnutí o odvodu vyměřil prvostupňový správce daně žalobkyni platebním výměrem ze dne 24. 4. 2018 penále ve výši 47 840 Kč, která odpovídá zákonné sazbě z částky 47 840 Kč za dobu od 4. 9. 2013 do 20. 4. 2018. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, ve kterém uváděla obsahově podobné námitky s těmi, které následně uplatnila v žalobě. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil odvoláním napadený platební výměr. Taktéž závěry žalovaného uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídají jeho stanovisku prezentovanému v tomto řízení. Žalovaný vyšel především z pravomocného platebního výměru, kterým byl žalobkyni vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně a dospěl k závěru o správnosti postupu prvostupňového správce daně při vyměření penále z tohoto odvodu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zdůraznil, že povinnost platit penále vzniká v případě prodlení s úhradou odvodu za porušení rozpočtové kázně ze zákona, správce daně zde nemá žádnou možnost správního uvážení a odmítl, že by se s rozhodnutím o vyměření penále mělo vyčkat až na rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o odvodu. Podle doručanky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobkyni do její datové schránky dne 13. 9. 2018.

6. Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
7. K procesním podmínkám řízení krajský soud dodává, že neshledal důvody pro spojení této věci s řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 34/2018, ve kterém je přezkoumáváno rozhodnutí ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, na který je předmětné penále navázáno. Lze sice připustit, že formální podmínky stanovené v § 39 odst. 1 s. ř. s. by zřejmě splněny byly, přesto však v tomto případě nepovažoval krajský soud spojení obou věcí za vhodné, a to jednak s ohledem na rozdílný rozsah právně významných skutečností v obou řízeních a dále protože věc napadla rozdílným senátům krajského soudu a spojování věcí přidělených různým senátům považuje krajský soud z hlediska práva na zákonného soudce za problematické.
8. Po věcném přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) dospěl krajský soud k závěru, že žaloba důvodná není.

9. Rozhodující skutkové okolnosti nebyly sporné (resp. skutkové závěry žalovaného nebyly v rámci žalobních bodů zpochybněny, proto z nich krajský soud vychází), což platí především pro existenci pravomocného platebního výměru o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně žalobkyni v době vydání napadeného rozhodnutí, o okamžiku zjištěného porušení rozpočtové kázně (3. 9. 2013) a o nezaplacení odvodu žalobkyní v době od 4. 9. 2013 do 20. 4. 2018.
10. Podle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel (ve znění účinném do 19. 2. 2015): „za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b). Příjemce penále je stejný jako příjemce odvodu s výjimkou případů, kdy příjemcem odvodu je Národní fond. V těchto případech je příjemcem penále státní rozpočet [§ 6 odst. 1 písm. n)]. Penále, které v jednotlivých případech nepřesáhne 500 Kč, se nevyměří.“ V uvedeném znění platilo citované zákonné ustanovení v době zjištěného porušení rozpočtové kázně (3. 9. 2013) až do 19. 2. 2015. Zákonem číslo 25/2015 Sb., kterým byla od 20. 2. 2015 novelizována rozpočtová pravidla, došlo k přečíslování citovaného ustanovení na odst. 10 a k dílčím změnám v jeho textu spočívajícím ve zrušení odkazů na odstavce 4 písm. b) a c) a na odstavce 5 písm. b). Podmínky pro vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně a jeho výše se však nezměnily. Jinak řečeno, v právní úpravě penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně nedošlo do současnosti k žádné změně oproti jejímu stavu účinnému v době zjištěného porušení rozpočtové kázně, natož že by nějaká pozdější úprava byla pro žalobkyni příznivější.
11. Právní povahou rozhodnutí o penále a limity jeho soudního přezkumu se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Podle jeho ustálené judikatury platí, že správní soudy se v řízení o přezkumu rozhodnutí o penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně nemohou zabývat námitkami směřujícími proti samotnému vyměření odvodu. Přípustnými jsou naopak námitky směřující proti penále jako takovému, proti jeho výši, či době, za kterou bylo předepsáno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, čj. 1 Afs 137/2004 - 62, č. 1182/2007 Sb. NSS, ze dne 9. 1. 2013, čj. 9 Afs 4/2012 - 30 a ze dne 1. 8. 2011, čj. 8 Afs 6/2011 - 86). Již z toho důvodu jsou bez dalšího nedůvodné veškeré námitky žalobkyně proti samotnému odvodu a jeho výši uvedené v bodě 9 žaloby. Žalobkyně sice tvrdila, že si je uvedené rozhodovací praxe vědoma, námitky proti samotnému odvodu a jeho výši však přesto uplatňovala a současně namítala, že „je namístě v rámci otázky penále řešit také souvislosti samotného odvodu“ s tím, že nemožnost posouzení odvodu v kontextu penále považuje za rozpornou s § 13 o. z. Krajský soud však žádný takový rozpor neshledává. Rozhodnutí o vyměření odvodu řeší ve vztahu k rozhodnutí o penále předběžné otázky (zda došlo k porušení rozpočtové kázně a jaká je výše odvodu) a pokud je zde pravomocné rozhodnutí o vyměření odvodu, soud z něj při přezkumu rozhodnutí o jeho příslušenství vychází (§ 52 odst. 2 věta za středníkem s. ř. s.). Ze stejného důvodu krajský soud neprováděl důkazy ze spisu zdejšího soudu 22 Af 34/2018 navržené v bodě 14 žaloby (důkazy označené čísly I – XVIII), které měly prokazovat tvrzení žalobkyně týkající se samotného odvodu, jež jsou – jak již bylo uvedeno – mimo předmět tohoto řízení.

12. Za nedůvodnou považuje krajský soud také námitku předčasnosti vydání rozhodnutí o penále. Z příslušných zákonných ustanovení nevyplývá přesný časový okamžik, ke kterému by správce daně měl vyměřit penále. Správce daně rozhodoval v době, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně (kterým byl správce daně podle § 99 odst. 1 daňového řádu v rozsahu řešení předběžných otázek vázán), navíc poté, kdy již uplynula doba prodlení žalobkyně, za kterou dosáhla výše penále maximální hranice. Takovému postupu nelze nic vytknout. Naopak postup navrhaný žalobkyní, při kterém by správce daně s vyměřením penále vyčkával, až rozhodnutí o odvodu projde soudním přezkumem, se krajskému soudu nejeví jako praktický. Daňový řád zná procesní prostředky, jakými lze zohlednit důsledky případného pozdějšího zrušení rozhodnutí o odvodu na povinnost platit penále z tohoto odvodu a ostatně sama žalobkyně na ně v žalobě poukazuje (obnova řízení). Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, které se uvedený postup „jeví jako popírající principy materiálně právního státu“. Obnova řízení patří mezi tradiční mimořádné opravné prostředky, jejímž prostřednictvím se umožňuje reagovat na skutkové novoty, včetně nově vydaných rozhodnutí o předběžných otázkách, které mohou mít vliv na věc.
13. Také námitka dvojího trestání při předepsání odvodu a penále již byla v rozhodovací praxi správních soudů vyřešena. K této otázce se vyjádřil Ústavní soud již v usnesení ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. II. ÚS 3204/15 tak, že *„rozhodnutí o odvodu a rozhodnutí o penále vydal správce daně na podkladě odlišných skutkových okolností; v prvním případě se jednalo o sankční rozhodnutí v důsledku porušení rozpočtové kázně, ve druhém případě pak o sankční rozhodnutí v důsledku nesplnění stanovené povinnosti k odvodu. Aby bylo možné hovořit o porušení zásady zákazu dvojího trestání, muselo by dojít k uložení sankce za stejný skutek, resp. protiprávní jednání (delikty), což v daném případě zjevně nenastalo“*. Shodným způsobem reagoval na obsahově podobnou námitku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 7 Afs 167/2016 – 39 a ani krajský soud nehledal důvod postupovat v této věci jinak.
14. Krajský soud rovněž v projednávané věci neshledal důvod pro aplikaci článku 40 odst. 6 Listiny, které se žalobkyně v žalobě domáhala s poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57. Je pravdou, že rozšířený senát v uvedeném usnesení konstatoval závěr, podle kterého penále podle § 251 daňového řádu má povahu trestu a je na ně třeba aplikovat článek 40 odst. 6 Listiny a články 6 a 7 Úmluvy. Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil v situaci, kdy v průběhu doby prodlení došlo ke změně právní úpravy penále s tím, že nová právní úprava byla pro daňový subjekt příznivější (snížila se sazba penále). O nic takového v přezkoumávané věci nejde. Žalobkyně se nedomáhá aplikace nové příznivější právní úpravy penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně (jak již bylo uvedeno výše, právní úprava § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel nedoznala od okamžiku porušení rozpočtové kázně do současnosti změny, která by byla pro žalobkyni výhodnější), ale zohlednění nové úpravy, která souvisí se samotným odvodem (zrušení § 29 instrukce Ministerstva spravedlnosti a účinnost nového zákona o zadávání veřejných zakázek). Jak však již bylo v tomto rozsudku opakovaně řečeno, námitky proti samotnému odvodu za porušení rozpočtové kázně nemají při přezkumu rozhodnutí o penále své místo. Krajskému soudu v tomto řízení nepřisluší hodnotit, zda vskutku došlo ke změně právní úpravy v souvislosti

se zadáváním veřejných zakázek ve prospěch žalobkyně, jak se v žalobě namítá, případně zda a do jaké míry bude možné tuto změnu zohlednit při přezkumu rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně. Pokud by došlo ke zrušení rozhodnutí o odvodu, mělo by se to projevit také na rozhodnutí o penále způsobem uvedeným výše. V opačném případě ale nelze absenci vlivu změny právní úpravy (resp. instrukce) na již pravomocné rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně obcházet v řízení o penále, které je na odvod navázáno.

15. Žalobkyně v žalobě uplatnila nad rámec výše uvedených žalobních bodů také několik námitek procesního charakteru (bod 12 žaloby), které však již blíže nekonkretizovala (že žalovaný nešetřil její práva a právem chráněné zájmy, neuplatňoval svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, že překročil meze správního uvážení a jeho interpretace pojmů je svévolná a v rozporu s rozhodovací činností správních soudů, čímž byla dotčena zásada legitimního očekávání). Není ani zcela zřejmé, zda žalobkyně tyto namítané vady pojí s předchozími žalobními body nebo zda se jedná o samostatné námitky, které s předchozími nesouvisí. V této souvislosti krajský soud připomíná dlouhodobé a ustálené judikatorní závěry správních soudů, podle kterých míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Ve shodě s uvedenými závěry rozhodovací praxe správních soudů krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí ani v postupu daňových orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné procesní vady, na které žalobkyně poukazuje, daňové orgány postupovaly v intencích příslušných ustanovení zákona, zejména § 44a odst. 8 (dnes 10) rozpočtových pravidel, který ani neumožňuje daňovým orgánům zvažovat, zda penále uloží či nikoliv (něco jiného je pak jeho případné prominutí, o které však v tomto řízení nejde) a jejich výklad zákona odpovídá ustálené rozhodovací soudní praxi.
16. Krajský soud uzavírá, že žalobní body nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu daňových orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal; žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ostrava 26. června 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje